

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICA — FINANȚE

PRIM-REDACTOR: ION N. CESARESCU

REDACTOR-PROPRIETAR: I. S. CODREANU

ABONAMENTUL

Pe an, în România	30 lei
6 luni	16 "
3 luni	8 "
Stăinătate: 40 lei pe an, 20	6 luni

*Apare de două ori pe săptămână
sub direcțiunea unui comitet*

Abonamentele se plătesc tot-d-a-una înainte

Redacția & Administrația
București, CALEA RAHOVEI—5
Lângă Palatul Justiției
TELEFON № 1698

S U M A R

Articolul 28 din condica penală, este aplicabil și pentru amenzi pronunțate, de judecătorul penal, contra martorilor nesupuși și insolabili în temeiul art. 77, 155, 185, 329 și 378 din proc. penală? de d-l Ovidiu Gherghel.—Adnotație ca răspuns de d-l I. Tanoviceaun.

JURISPRUDENȚA:

Curtea de casație s. I: Căpitan D. Mândăchescu cu Gh. A. Caramfil;
Idem s. II: Marin C. Cojocaru cu Al. I. Munteanu;
Idem s. III: Administrația financiară Botoșani cu Principele D. M. Sturza;
Tribunalul jud. Constanța: Alexandru Georgescu cu Marcu Birnfeld;
Judecătoria ocolului Voinești:

Articolul 28 din condica penală este aplicabil și pentru amenzi pronunțate de judecătorul penal, contra martorilor nesupuși și insolabili, în temeiul art. 77, 155, 185, 329 și 378 din proc. penală?

Eată cestiunea! care, incontestabil, prezintă un interes destul de însemnat și nu numai din punct de vedere pur teoretic, dar și mai mare încă, din acel al practicei de toate zilele. Și cu toate acestea, spre umilirea mea trebuie s'o mărturisesc, că timp de peste patru ani, cât am străbătut prin toate gradele magistraturei amovibile din tribunal, am neglijat ca să-i consacru studiul ce merită; și abia în urmă, după ce fusei chemat și în funcțiunea de judecător de pace, și când m'am convins de ineficacitatea mandatelor de aducere și a amenzilor, față de martorii recalitrânți, m'am văzut nevoit să aprofundez cestiunea, spre a găsi mijlocul legal cu care ași putea să fac, ca această din urmă măsură de coercițiune, să-și producă efectele dorite. Căci, în ce privește mandatele de aducere, experiența mi-a dovedit-o în nenumărate rânduri și în mod evident, că față de marturi cari refuză a li se supune de bună-voie, aceste ordine de chemare sunt cu totul platonice; și mai cu osebire de când jandarmii rurali, nemaî putând fi sustrași de la diversele lor însărcinări și pentru executarea unor asemenea mandate—această sarcină incumbă autorității comunale—pentru locuitorii de la țară—care când nu vrea s'o execute și aceasta se întâmplă în cele mai multe cazuri, găsește în tot-deauna motive plausibile—în formă—spre ale restitui neexecutate; ba, trebuie s'o recunoaștem, că adese-ori, chiar când autoritatea comunală ar avea buna-voință a executa mandatul, totuși martorul, când are interes, se poate cu înlesnire sustrage întrebunțând următorul mijloc infailibil, și care pune în evidență in-

ficacitatea mandatelor de aducere: de la partea înpricinată care are interesul ca martorul să lipsească, acesta află la timp termenul de înfățișare, și cu 2—3 zile înainte pleacă din comună și cum Primarul nu are dreptul de a-l aresta cu atât timp înainte de ziua fixată, spre a se asigura de persoana lui, în ajun nu-l mai poate găsi și astfel, cu toată buna-voință ce ar avea, este pus în neputință de a executa mandatul. Prin urmare constatăi, că singurul mijloc de constrângere contra martorilor, nu rămâne de cât amenda; și pentru a-i imprima un caracter mai sever și intimidant, adoptai sistemul, ca odată cu pronunțarea ei să ordon și executarea.

La început și un timp oare-care, procedeul acesta produse rezultate excelente: martorii începură a se disciplina și deveniau mai respectuoși față de obligațiunea legii de a se înfățișa și rare-ori lipseau nemotivat, așa că, încet cu încetul, amânările ne-terminabile, cari făceau ca un proces penal să poată fi judecat abia după 3—4 luni de zile—fără a socoti opozițiunile—se curmară, și de unde, până aci, numărul proceselor penale era de la 35—45 pe pe zi în trei ședințe pe săptămână, cifră colosală pentru o circumscripție atât de mică ca ocolul Voinești, o recrudescență simțitoare se manifestă și imi fu dat să ved numărul acestor procese redus la 15—20 pe ședință. Dar, nu trecu mult și avusei neplăcerea să constat, că succesul acesta, pe cât fu de frumos pe atât fu și de efemer, iar sistemul cu executarea imediată a amenzilor se arată și el neputincios față de condamnații insolabili, a căror număr creștea din ce în ce, așa că tot mai multe amenzi rămăneau neincasate; iar paralel cu acest fenomen observai că și lipsa nemotivată a marturilor deveni tot mai frecventă și ca consecință fatală numărul proceselor penale începu din nou a crește, prin adăugirea noilor acțiuni la cele vechi rămase ne judecate. Mandatele de aducere intrară iarăși în favoare, dar cu același insucces. Natural că acest reviriment în rău mă surprinse și un timp oare-care nu-mi putui explica cauza pe care la început o atribuiam altor factori de cât celor adevărați; până în momentul când observai că, de unde, până la o vreme, ca martori, în penal, figurați persoane din toate clasele societății, acum majoritatea era reprezentată de tot ce comună are mai netrebnic și sărac. Evident că odată cu această observațiune și explicarea fenomenului era găsită; locuitorii cei mai impuși și mai cu autoritate în comună, cari până aci, dacă erau propuși ca martori se prezentau la chemarea justiției, după bunul lor plac; acum văzând că sunt

siliți la alternativa: său de a se prezenta sau de a plăti imediat amenda; la rândul lor impuneau împlicinaților de a-i scuti de această sarcină, așa că, aceștia erau reduși — în lipsă de alții ce se ofereau de bună-voie, — să apeleze la indivizi de meserie cari, mai toți, pe lângă lipsă de conștiință, sunt lipsiți și de avere, în cât, dacă sunt propuși de victimă în dovedirea infracțiunii reclamată și inculpatul se arată mai darnic, cu înlesnire îi poate opri a se prezenta la judecată, ei știind că amenda nu-i poate atinge, iar mandatului de aducere cu ușurință se vor putea sustrage; și ast-fel reclamanții naiv sau prea cinstit, rămâne în neputință a dovedi faptul și după o serie de amânări și străgăniri, este silit, sau să abandone procesul, sau să declare împăcaciune; sfârșit care, dacă este privit ca ideal în cazurile permise de lege și atunci când într'adevăr este rezultatul unei sincere reconciliări; dar nu și când este impus reclamanților ca o consecință a străgănirilor nesfârșite și când vinovatul, în loc de a cere ertare, ajunge a-și umili victima.

Față de un așa trist spectacol, o rezoluție grabnică și energică trebuia luată; trebuia ca fața de acești marturi, cari își râdeau de lege și justiție, pedeapsa edictată pentru înfrângerea de care se făceau vinovați să-și producă efectul real. Urmărind acest sfârșit și în căutarea unei soluțiuni juridice, făcui următorul raționament elementar: obligațiunea de a compare și depune ca martor în materie penală, este o datorie cetățenească, impusă de codul de procedură penală prin anumite articole; înfrângerea acestei îndatoriri constituie potrivit cu principiul ce reiese din textul art. 192 cod. penal, avându-se în vedere și titlul sub care este coprins delictul de refuz de serviciu legalmente datorit, pedepsit cu amendă până la 200 lei, pe care judecătorul, în ședință publică, (la tribunale și curți după rechizitorul Ministerului Public) o pronunță, după ce constată vinovăția martorului, adică lipsă lui nemotivată; deci ca orî-ce condamnațiune penală, cu toate formele și solemnitățile ce se cere pentru aplicarea unei adevărate pedepse; că prin urmare aceste amenzi, având caracterele unei pedepse, constituie niște amenzi represive, iar nu disciplinare sau civile; distincțiune foarte importantă în speță, dat fiind, că executarea celor d'întâiu este asigurată și față de condamnării insolubili, înlocuindu-le subsidiarmente, cu închisoarea prin aplicarea art. 28 și 30 cod penal; de vreme ce amenzile disciplinare și civile, față de indigenți, rămân fără efect. Or, consecuent acestui raționament, nu am ezitat de a-l traduce în fapt și sistem, așa că amenda pronunțată contra marturilor nesupuși, în materie penală, fiind date spre executare, în caz de insolubilitate era înlocuită cu închisoarea conform art. 28 cod. penal, și cu acest procedeu am reușit, pe de-o parte să realizez scopul pedepsei edictată de legiuitor prin art. 17 §. c. I. din procedura penală și care până aci, pentru o anumită categorie de indivizi — săracii — constituia numai o amenințare platonică de care ei își băteau joc; iar pe de altă parte se stăvilesc toate consecințele atât de jicnitoare justiției, ce decurg din lipsa sistematică a marturilor și mai cu seamă din neputința de a-i constrânge la respectul legii.

Cu toate aceasta și dacă eu personal, cu raționamentul expus, eram convins că soluțiunea aceasta era și logică și strict legală, aplicarea ei în practică, a

stârnit printre colegii mei o serie de comentarii înverșunate ce finiră prin a gratifica procedeul meu cu epitetul de «erezie juridică»; iar ca motive invocându-se următoarele: Art. 28 și 30 din codicele penal vizează numai și exclusiv amenzile edictate și coprinse în acest codice; iar în ce privește amenzile prevăzute de legi speciale penale, ele nu pot fi înlocuite cu închisoarea de cât dacă un text special prevede și ordonă aceasta în mod expres; că prin urmare, amenzile prevăzute de codul de procedură penală contra marturilor nesupuși nu pot fi înlocuite cu închisoarea de oare-ce acest cod nu conține nici o dispozițiune expresă în acest sens. Apoi, în fine: că aceste amenzi au caracterul unei pedepse civile sau disciplinare, constituind numai niște simple mijloace de intimidare pentru marturii recalcitranti, iar nu pedepse cu caracter represiv și ast-fel și pentru acest motiv nu pot fi transformate sau înlocuite cu închisoarea.

Mărturisesc, că auzind atâtea glasuri condamnând și ironizând procedeul meu, fusei oare-cum zdruncinat în credința ce, la prima examinare a cestiunei, îmi formasem, că soluțiunea admisă de mine este perfect juridică și logică. Și atunci crezui de datorie mea, să analizez cestiunea din toate punctele de vedere referitoare, examinând și toate considerentele ce s'ar fi putut opune soluțiunei dată de mine. Rezultatul fu, că prima mea credință să fie și mai mult întărită, întemeindu-se pe argumentele trase din următorul raționament care socotesc că se impune: Dreptul penal, în sens larg, — o știm cu toții — coprinde generalitatea dispozițiunilor legiferate, în temeiul cărora și conform organizațiunei societății moderne, statul, ca exclusiv reprezentant al națiunei, are dreptul de a reprima, cu anumite pedepse, anumite acte a căror comitere sau omitere este socotită ca contrarie ordinei și siguranței sociale. De asemenea știm încă, că o legislațiune penală pentru a fi bună, adică pentru a garanta o justă exercitare și aplicare a dreptului de represiune, urmează, neapărat, să coprinză trei părți și bine distincte și bine sistematizate, și anume: I) Difiinițiunea clară a faptelor sau actelor socotite ca infracțiuni și a pedepselor cu care ele sunt lovite; II) indicațiunea și organizațiunea autorităților investite cu dreptul de urmări infracțiunile, de a judeca pe acei ce le săvârșesc, de a condamna pe acei găsiți vinovați și responsabili și de a executa pedepsele pronunțate; III) Regulamentarea procedurii ce trebuie a se urma, pentru aplicațiunea practică a perceptelor dreptului de represiune.

Partea primă, se coprinde în codul penal propriu zis care, prin consecință, nu este de cât un cod de teorii; iar părțile 2-a și 3-a sunt coprinse în codul de procedură penală, care deci, nu este de cât codexul regulilor de aplicațiune practică a teoriilor coprinse în prima parte — codul penal — Așa că, indiscutabil, aceste două codice, de fapt, nu fac de cât un singur complex inseparabil. Or, așa fiind, evident că acest adevăr indiscutabil, ar fi cu totul nesocotit, dacă s'ar susține, că o dispozițiune coprinsă în unul din aceste codice, nu poate fi aplicată în domeniul celui-lalt, când aceasta nu se ordonă în mod expres. Aforism aplicabil în speța noastră, pentru acei cari susțin, că dispozițiunile art. 28 din codul penal nu sunt aplicabile față de amenzile edictate de art. 77 §. c. I. din codul de

procedură penală. Și dacă acest raționament îl socotesc ca irefragabil în speță; aceeași soluție cred că trebuie admisă și pentru amenziile din toate legile speciale represive, când acestea nu ar prevedea în mod expres înlocuirea lor subsidiară cu închisoarea, cum de pildă este legea vânatului; și ca argument peremptoriu în acest sens, este acela care se degajează din următorul raționament: Codul penal cu procedura sa, care constituie dreptul comun în materie represivă, cuprinde principiile generale și fundamentale ale dreptului penal. Cum însă este imposibil ca la începutul unei reforme legislative, să se poată prevedea toate cazurile ce intră în domeniul ei, pentru a le legifera de o dată, neapărat că, treptat cu cerințele progresului și ale nevoilor, prin legi speciale și complementare, lacunile să fie completate; iar principiile din *legiuirea-mamă*, rămân aceleași și de drept aplicabile în legile posterioare, când acestea nu deroagă în mod expres de la ele. Consequent dar și ca o repetiție succintă a celor zise mai sus, în speța noastră, principiul fundamental de drept comun cuprins în art. 28 Codul penal, este aplicabil în toate legile speciale represive, fără să fie nevoie ca aceste legi să prevadă aceasta în mod expres. Alt-fel, cu soluțiunea contrarie, s'ar crea o stare de lucruri pe cât de stranie și anticonstituțională, tot pe atât și de injustă, făcându-se ca rigorile legii să lovească numai o anumită categorie de indivizi — acei solvabili — pe când cei săraci să fie acoperiți de impunitate, fapt care ar fi o flagrantă abatere de la marele principiu de «egalitate înaintea legilor», înscris în art. 10 din Constituția țării, și care este unul din triumfurile mărețe ale ideilor, pentru realizarea cărora au curs râuri de sânge cu care s'a cimentat temelia eternă a edificiului societății moderne.

Eată cu ce argumente se spulberă motivul prim invocat de antagoniștii soluțiunii mele.

Să examinăm acum și al II-lea motiv, cu care se susține, că amenziile contra marturilor nesupuși în materie penală, nu sunt adevărate pedepse represive, ci numai niște pedepse disciplinare cu caracter civil și ast-fel nu pot fi înlocuite cu închisoarea.

Cestiunea de a se ști, dacă aceste amenzi constituie sau nu adevărate pedepse represive, cred că nu poate fi rezolvită — în lipsă de texte de lege — de cât cu ajutorul principiilor formulate de doctrină, care stabilind caracterele inerente pedepselor represive propriu zise, indică și deosebirea care există între aceste și acele disciplinare sau civile. Și toți autorii penali mai de frunte, sunt de acord a determina și enumera caracterele fie-cărui, rezolvind odată cu problema aceasta, și cestiunea conexă și inseparabilă, a *scopului și efectelor lor*, în modul următor: *Ca scop* — conform ideilor celor mai moderne ⁽¹⁾ — pedeapsa trebuie să realizeze restabilirea ordinii în societate prin mijloace adoptabile diverselor categorii de delinquenți.

Ca efecte, și numărând pe cele mai esențiale, pedeapsa trebuie să fie corectivă sau reformatoare, intimidantă, expiatoare și exemplară. Iar caracterele fundamentale și distinctive ale pedepsei repre-

sive sunt: I) Să fie edictată de o lege sau regulament penal, ca sancțiune pentru comiterea sau omiterea unui act, prohibit sau ordonat, și consistând într-o amenințare cu o suferință: fizică, morală sau pecuniară.

II) Să fie pronunțată de judecătorul unei instanțe represive ⁽²⁾, după o prealabilă constatare a culpabilității și responsabilității penale a delinquentului. III) Să fie ca consecință, imediată și exclusivă, unei infracțiuni propriu zisă, adică crimă, delict sau contravențiune, și IV) să fie personală, adică pronunțată numai contra autorului sau complicilor infracțiunii.

Eată, în mod succint, caracterele dominante ale pedepselor de natură exclusivmente represive, și care le deosebesc fundamental de cele disciplinare sau civile.

Și odată stabilit criteriul, să examinăm acum dacă amenziile edictate de procedura penală, în potriva marturilor nesupuși, întrunesc caracterele expuse, și ca consecință, dacă ele pot și trebuiesc sau nu să fie prenumărate printre pedepsele propriu zise? Or, I) textele de lege ce edictează aceste amenzi, sunt cuprinse în procedura penală, care le prevede ca sancțiune a ordinului de a compare și depune ca martor, sub amenințarea unei suferințe pecuniare.

II) Aceste amenzi sunt pronunțate de o instanță represivă — fiind vorba de marturi în materie penală — și numai după ce culpabilitatea, care constă în chiar faptul absenței nemotivată sau refuzului de a depune, este prealabilmente constatată.

III. Cauza acestor amenzi, rezidă în înfrângerea ordinului legii de a compare și a depune ca martor; înfrângere care, o repetăm, constituie un delict sui-generis — un *refuz de serviciu legalmente datorit*, s'ar putea numi, conducându-ne după textul art. 192 cod penal, care sub rubrica ast-fel intitulată, prevede și faptul acesta cu circumstanțe agravante.

IV) Aceste amenzi au și caracterul de a fi personale, adică neputând fi pronunțate de cât contra autorilor infracțiunii — martorul nesupus — nu și contra persoanelor civilmente responsabile.

Și dacă precum am demonstrat, aceste amenzi întrunesc absolut toate caracterele esențiale unor adevărate pedepse represive, se mai poate susține că ele constituie numai niște amenzi civile sau disciplinare? A perzista în o asemenea afirmațiune, înseamnă a ignora cu desăvârșire teoriile de drept, destul de elementare, care stabilesc liniile de demarcație și distincțiune ce există între amenziile civile, fiscale și disciplinare pe de-o parte și cele represive pe de altă parte.

Și fără a intra într-o examinare și expunere amănunțită a cestiunii aceștia, este suficient cred, ca în câte-va cuvinte să rezumăm principiile dominante zicând: caracterul fundamental prin care diversele pedepse pecuniare civile, se deosebesc de acele represive, rezidă în chiar cauza lor generatoare și în scopul divers ce-l urmărește: așa de pildă în ce privește *amenziile disciplinare*, cauza lor rezidă în abateri, de orî-ce natură, de la datoria de funcționar; iar scopul final urmărit este corigarea func-

⁽¹⁾ Vezi von Liszt «Zweckgedanke im Strafrecht». T. III, p. I și urm

⁽²⁾ Se pot cita cazuri izolate când și instanțe civile pronunță pedepse cu caracter pur represiv, cum de pildă este acel citat de art. 326 Cod. penal, ș. a.

ționarului abătut, salvagardarea demnității corpului căruia aparține. *Amenzile fiscale și civile*, au ca sorginte născătoare—în general — prejudiciul material ce-l cauzează fiscului sau persoanelor; iar caracterul lor indemnitar, indică scopul urmărit care, în genere, este de a repara prejudiciul cauzat. În rezumat: O cauză și un scop de ordin mai mult privat; de vreme ce, amenda represivă, ca ori și ce pedeapsă propriu zisă, este atașată la fapte sau acte cari, în genere zdruncină sau produce o turburare în ordinea generală socială; iar ca scop urmărind restabilirea ordinii și satisfacția societății lezate.

Acesta este raționamentul expus în chip amănunțit și argumentele ce decurg, pe cari, după o matură examinare a problemei, ne-am întemeiat spre a conchide, că amenzile în cestiune constituie adevărate pedepse, menite a reprima delictul de refuz de serviciu legalmente datorit, ale cărui elemente constitutive sunt întrunite în faptul marturului, de a nu compare sau a nu depune înaintea instanței penale care-l citează în interesul justiției represive; și că ast-fel ele—amenzile — sunt, prin urmare, susceptibile de a fi înlocuite subsidiar cu închisoarea, prin aplicarea art. 28 Cod penal.

Pentru rezolvirea cestiunii, am consultat autorii penali străini ce i-am putut avea la îndemână, dar afară de principii generale, cestiunea nu am găsit-o tratată în mod special și complet; așa că, pentru complecta mea edificare, am recurs la luminile savantului penalist și eruditului nostru Profesor d-l I. Tanoviceanu, la aprecierea căruia supunând cestiunea și modul cum noi am rezolvit-o, i-am solicitat părerea d-sale personală; și fără multă zăbavă, cu o gentilețe și solicitudine remarcabilă, d-l profesor a bine-voit a-mi răspunde printr'o scrisoare în care, cu linii generale, îmbrăcișând întreaga cestiune; spre măgulirea și mulțumirea mea sufletească, aprobă în totul soluțiunea admisă de noi și argumentele ce, în mod sumar, i-am putut arăta; și finește prin a mă sfătui să scriu prezentul articol, făgăduindu-mi că-l va adnota și complecta cu considerentele d-sale personale.

Atâta gentilețe și distinsă onoare din partea ilustru-ului Profesor, mă obligă ca încă odată și prin publicitate să-i exprim sentimentele mele de adâncă grațitudine și admirațiune.

Iar colegilor mei, cari s'au grăbit a califica soluțiunea mea de «erezie juridică», ași putea acum să le răspund, că argumentele d-lor ar putea figura pe «Tablele Beoții» dar filosofic zic: «Fie-care cu credința sa se va mântui». Numai atât că, în cestiunile ce interesează binele general, acest interes ar trebui să primeze ambiția și orgoliul personal.

OVIDIU GHERGHEL

Doctor în drept de la Universitatea din Paris
Judecător de pace al ocolului Volinești-Dâmbovița.

Adnotațiune. — Puține am de adăogat la argumentele aduse de d-l O. Gherghel în susținerea părerii d-sale.

Cestiunea dacă amenzile prevăzute prin legile speciale pot fi transformate în închisoare în caz de insolvabilitate, conform vechiului adagiū *qui non habet in aere, luat in corpore*, a fost discutată și în Italia.

Curtea de Casațiune a decis în această țară întâi: că amenda fiind o adevărată pedeapsă, ea poate fi transformată în închisoare, însă această jurisprudență admisă prin decisiunea din 24 Iunie 1893, a fost schimbată puțin în urmă prin o decisiune din 2 Noembrie 1895, care pune în principiu că această transformare nu se poate face de cât atunci când ea e anume prevăzută de legea specială ⁽¹⁾.

Părerea noastră este că și fără mențiune expresă în legea specială se aplică regula generală *qui non habet in aere, luat in corpore* și de aceia mă unesc cu interpretarea d-lui Gherghel.

În adevăr, regulile de aplicarea pedepselor se găsesc naturalmente în codicele penale, de și pedepse se pot găsi și în legi speciale, civile, comerciale or administrative. Aceste reguli sunt generale și se aplică și la legile speciale întru cât codicele penal sau legea specială nu dispune contrariul. Ce poate fi mai special de cât codicele penal militar? Și cu toate acestea Cod pen. ordinar prescrie în mod formal că acest codice se aplică și militarilor afară de dispozițiuni speciale în codicele penal militar.

Toate regulile din Codicele penal partea generală, sunt generale și se aplică și legilor speciale nu prin o dispozițiune specială, ci afară de o dispozițiune specială dispunând contrariul.

Să dăm un exemplu sau două luate la întâmplare.

Presupuneți o lege specială pedepsind un fapt cu munca silnică, va putea oare cine-va să pretindă că osîndiților la munca silnică după legea specială nu li se va aplica art. 13 Cod penal, adică nu vor fi degradați civic și interziși legal?

Și observați că aici e vorba de o întindere a pedepsii și poenalia restringenda sunt.

Dacă s'ar admite acest lucru am avea două feluri de osîndiți la munca silnică; unii ar fi supuși pedepselor acesorii, iar alții și-ar putea administra averea și ar avea dreptul să voteze, dacă din întâmplare legea specială nu ar avea grija să adauge dispozițiunile art. 13 la pedeapsa muncii silnice.

De asemeni art. 33 Cod pen. care vorbește de durata pedepselor nu s'ar aplica, de și el este foarte rațional.

În fine, nu vom aplica regulile relative la recidivă, tentativă, complicitate, etc.

Cine poate să meargă până acolo?

Dar după mine, ca interpret al legii, e un pu-ternic argument, motival de utilitate practică arătat atât de luminos de d-l Gherghel. Fără îndoială că interpretul trebuie să respecte textul legii, ori-

⁽¹⁾ Vezi C. Civoli Lezioni di diritto penale. Torino 1896, T. II, lect. XXV, p. 245, nota 3.

cât de nerațional 'i s'ar părea; este elementară regula de interpretare că interpretul nu trebuie să substituie rațiunea sa, rațiunei legiuitorului. Dar când legea e îndoiasă, ori când n'a prevăzut cazul, datoria interpretului e să dea legii interpretarea cea mai conformă cu interesele societății, căci acesta e scopul ultim al tuturilor legilor, și e vădit că dacă legiuitorul ar fi chemat să-și interprete legea sa n'ar putea să o interprete de cât în acest sens.

Adaog în fine că legea penală, mai mult de cât ori-care alta e vrăjmașă privilegiilor, și dacă societățile moderne au desființat privilegiile claselor de sus, n'au înțeles să creeze privilegii pentru clasele de jos; sistemul însă pe care 'l combatem ar crea un privilegiu în favoarea săracilor, ceia-ce s'ar putea în definitiv concepe, dar nu se concepe privilegiu în favoarea săracilor *nesupuși legii*. Nu credem ca legea să voiască să acorde privilegiu celor care o bravează.

Iată în scurt motivele care mă fac să fiu de părerea d-lui O. Gherghel și felicitându-l pentru interesantul d-sale articol să atrag asupra lui atențiunea acelor care pot să îmbunătățească legislațiunea în această privință.

În cât despre clasificatiunea de «eresie juridică» despre care d-sa se pare atât de impresionat, cuvântul mi se pare nepotrivit acolo unde este o controversă, și că e controversă am arătat mai sus citind cele două păreri ale Curții de Casație italiene.

Cazul întâmplat d-lui Gherghel îmi reamintește un caz identic întâmplat mie sunt acum 20 de ani, pe când eram membru la tribunalul de Iași. Prin 1886, anulând ca judecător o căsătorie care fusese disolvată prin divorț, a fost un strigăt aproape general în avocații baroului de Iași, printre cari d-l G. Nicoleanu îmi amintesc că a format o onorabilă excepțiune, ca aceea hotărâre ar fi fost o greșală provenită din inexperiența mea ca judecător. A trebuit să apelez, pentru ca să fac să înceteze criticele, la autoritatea d-lor Laurent și Bufnoir, și numai după ce am primit scrisoarea acestui din urmă, căci primul nu mai era pe atunci în stare să răspundă, în care îmi da dreptate, arătând că cestiunea era aplicarea unui principiu și nici chiar nu poate fi controversată, numai atunci am isbutit, nu să conving, dar cel puțin să fac să moae puțin glasul aceia care cu atâta convicțiune, nu voi zice însă și competență, mă acuzase de a fi comis o greșală juridică.

D-l Gherghel să fie dar liniștit și îngăduitor cu acei care l'au acuzat de a fi comis o «eresie juridică», cugetând că, în general, ignoranța e mai intolerantă, și mai categorică în afirmațiuni (tranchante) de cât adevărata știință.

I. TANOVICIANU.

JURISPRUDENȚĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. I

Audiența de la 4 Octombrie 1906

Președenția D-lui CH. PHEREKYDE, Prim-Președinte

Căpitan D. Mândăchescu cu Gh. A. Caramfil

Legea timbrului. — Act făcut fără plata taxei legală prevăzută de legea timbrului. — Menținerea lui, dacă partea plătește taxa întreită. — Dacă această dispozițiune se aplică atât pentru taxa specială, cât și pentru taxa fixă. — (Art. 24 și 26 din vechea lege a timbrului).

Dacă legea timbrului este de strictă interpretare, ca ori ce lege de impozit. când este vorba de a se aplica taxele prevăzute de dânsa, este din contră conform cu principiile, să se dea interpretarea cea mai largă dispozițiilor privitoare la înlesnirile acordate de dânsa pentru plata acelor taxe.

Că, prin urmare, tot ce a voit legiuitorul când a edictat dispozițiile art. 26 din legea timbrului, a fost ca actul făcut fără impozitul prevăzut de lege să nu se poată menține de cât cu plata întreită a aceluși impozit. Că nu este nici o rațiune serioasă ca să distingem între timbru fix și taxele speciale, așa că scopul legii fiind atins prin plata amendei, intrăm cu totul în spiritul legii aplicând dispozițiunea sus citatului articol și pentru timbrul fix.

Deciziunea No. 391/906. — Casată, în urma recursului făcut de Căpitan D. Mândăchescu, deciziunea Curței de apel din Galați, s. II, No. 8/902, dată în proces cu Gh. A. Caramfil.

Curtea,

Ascultând pe d-l avocat C. Arion în dezvoltarea motivelor de casare;

Pe d-l avocat G. G. Danielopol, în combateri.

Deliberând,

Asupra motivului al 2-lea:

«Violarea art. 24 al V, a art. 26 și art. 79 din legea timbrului. Am cerut Curței că dacă îmi înlătură actul de paupertate să-mi permită să completez valoarea timbrului plătiind amenda cuvenită, căci este vădit că eu din eroare, crezându-mă scutit de întrebuițarea timbrului în baza actului de paupertate nu am făcut opoziția pe timbrul legal.

«Curtea îmi respinge această cerere dreaptă și echitabilă dând o greșită interpretare textului art. mai sus citate, cari or cât de mult ar ocroti interesele fiscului nu pot să aducă decăderi de drepturi față de justițiabil».

Având în vedere decisiunea supusă recursului prin care Curtea de fond a anulat opoziția făcută de reclamantul de azi, Căpitan D. Mândăchescu, în contra decisiunii acelei Curți cu No. 151/901, ca ne-fiind făcută pe timbru de 20 lei, conform art. 24 al. 5 din vechea lege a timbrului, sub imperiul căreia a fost făcută și nici cu act de paupertate în regulă;

Considerând că dacă legea timbrului este de strictă interpretare, ca ori-ce lege de impozit, când este vorba de a se aplica taxele prevăzute de dânsa, este din contra conform cu principiile să se dea interpretarea cea mai largă dispozițiilor privitoare la înlesnirile acordate de dânsa pentru plata acelor taxe;

Considerând că tot ce a voit legiuitorul când a edictat dispozițiunile art. 26 din legea timbrului, a fost ca actul făcut fără impozitul prevăzut de lege, să nu se poată menține de cât cu plata întreită a aceluși impozit;

Că, nu este nici o rațiune serioasă ca să distingem între timbrul fix și taxele speciale și că scopul legii fiind atins prin plata amendei, intrăm cu totul în spiritul legii aplicând dispozițiunea sus citatului text de lege și pentru timbrul fix;

Considerând că ast-fel fiind, Curtea de fond a făcut o rea aplicare în specie. a art. 26 sus citat, când nu a permis recurentului Căpitan Mândăchescu să plătească amenda, prescrisă de acest articol, de și se constată că numitul a cerut aceasta;

Pentru aceste motive și fără a mai discuta l-iul mijloc de casare, Curtea casează, etc.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. II

Audiența de la 12 Septembrie 1906

Președinția D-lui N. MANDREA, Președinte

Marin C. Cojocaru și Al. I. Munteanu

Curte cu jurați. — Acuzați dați judecăței pentru două crime deosebite. — Punerea de către Președinte, unei singure cestiuni asupra ambelor crime. — Cestiune complexă. — (Art. 360, 361 și 362 pr. pen.).

Când unul sau mai mulți acuzați, sunt trimiși dinaintea Curței cu jurați pentru două fapte deosebite, iar președintele Curții pune o singură cestiune juraților pentru ambele acele fapte la care jurații dau un singur răspuns, o asemenea cestiune este complexă, de oare-ce jurații au fost nevoiți să dea un singur răspuns pentru ambele fapte când, poate, ar fi răspuns afirmativ pentru una și negativ pentru cealaltă.

Decisiunea 2030/906. — Casată, în urma recursului făcut de Marin C. Cojocaru și Al. I. Munteanu, decizia Curței cu jurați din județul Vâlcea cu No. 6/1906.

Curtea,

Ascultând pe d-l avocat I. Georgescu în dezvoltarea motivului de casare;

Pe d-l Procuror P. Sadoveanu în concluzii;

Deliberând,

Asupra motivului de casare:

«Violarea art. 360, 361 și 362 P. penală. Prin decizia camerei de punere sub acuzare fiind trimiși în judecată pentru un cumul de crime, adică loviri care au cauzat moartea lui C. Mazilu și Ion Al. Munteanu, cu violarea sus-citatelor texte de lege s'a pus cestiunea în mod complex așa în cât jurații n'au putut să separe responsabilitățile, cu atât mai mult cu cât lovirile lui I. Munteanu erau aplicate de alții, nu de noi, cari fiind copii ai lui, sărisem să-l scăpăm de la moarte».

Având în vedere decizia supusă recursului;

Considerând că prin decizia camerei de punere sub acuzare recurenții au fost trimiși în judecata Curții cu jurați, pentru faptele prevăzute și pedepsite de art. 241 și 40 C. pen. și anume pentru că cu voință au aplicat lovituri lui D. C. Mazilu și I. Al. Munteanu, din care cauză aceștia au încetat din viață;

Considerând că pe temeiul acestei decizii, recurenții fiind trimiși în judecată pentru două fapte deosebite, președintele Curței cu juri trebuia să pună două cestiuni separate, una pentru crima comisă asupra lui D. C. Mazilu și alta pentru crima comisă asupra lui I. A. Munteanu;

Considerând însă că jurații au fost întrebați printr-o singură cestiune, asupra ambelor aceste crime, iar prin decizia Curții se face aplicarea atât a art. 241 cât și a art. 40 C. pen., adică pentru două fapte deosebite;

Că ast-fel pusă cestiunea juraților, ea este complexă, de oare-ce jurații au fost nevoiți să dea un singur răspuns p-ntru ambele fapte, când poate ar fi răspuns afirmativ pentru unul și negativ pentru celălalt, dacă aceasta ar fi fost convingerea lor;

Că decizia Curții dată pe baza unui verdict, care cuprinde o cestiune complexă urmează să fie casată, ast-fel că motivul, fiind fundat, are a fi admis.

Pentru aceste motive, Curtea, casează, etc.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. III

Audiența de la 26 Septembrie 1906

Președinția D-lui C. C. ȘTEFANESCU, Președinte

Administrația financiară Botoșani cu Principele

D. M. Sturza

Impozit fonciar. — Contribuabil care n'are locuința obișnuită în țară. — Impunerea lui la fonciarul de 13 %. — Excepție de la această regulă. — Cei ce se află în străinătate pentru studii sau în calitate de funcționari sau însărcinați al guvernului. — Neîntinderea acestor excepțiuni și la cazul de boală, ce ar necesita șederea contribuabilului în streinătate. — Art. 1 și 2 din legea impositului fonciar.

Asemănat art. 1 din legea impositului fonciar, proprietățile imobiliare, urbane sau rurale, au a se impune la fonciarul de 13 %, când proprietarii lor nu au locuința obișnuită în țară.

Prin art. 2 din aceeași lege, se exceptează de la această regulă pe acei ce se află în streinătate pentru studii și acei cari sunt funcționarii sau însărcinații guvernului.

Aceste cazuri excepționale, fiind de strictă interpretare, nu se pot întinde prin analogie și la cazurile de boală sau alte împrejurări care necesită șederea contribuabilului în streinătate.

Deciziunea 5003/906. — Casată în urma recursului făcut de Administrația financiară Botoșani, deciziunea comisiunii de apel din județul Botoșani, dată în proces cu Principele D. M. Sturza.

Curtea,

Ascultând pe d-l adv. Zăuceanu în dezvoltarea motivului de casare și pe d-l adv. Saita în combateri.

Deliberând,

Asupra motivului de casare invocat:

«Comisiunea comunală a recensământului general pentru periodul 1906—907, până la 1910/1911 impune pe Principele D. M. Sturza pentru proprietățile sale din județul acesta la impozitul fonciar de 13%, constatat fiind cu locuința obișnuită în streinătate.

«Contra acestei impunerii Principele D. M. Sturza prin d-l adv. D. M. Sturza ca procurator face apel cerând a fi impus cu 6½% întrucât locuința obișnuită o are în țară și anume în orașul Iași, strada Carol No 23, iar nu în streinătate.

«Comisiunea de apel admite apelul reformează procesul verbal al comisiunii comunale și impune pe D. M. Sturza la fonciar de 6½% având locuința obișnuită în țară.

«Cum însă din actele prezentate în apel de reprezentantul Principelui se dovedește în deajuns că Principele își are locuința obișnuită în streinătate și anume la Dieppe în Franța apoi din actele prezentate de fisc constatându-se că Principele în cursul anului curent nici a venit cel puțin în țară, fapt recunoscut în de altfel și de reprezentantul său, și cum din jurisprudențele Inaltei Curți de casație citate de fisc în concluziunea scrisă se stabilește anume care e locuința obișnuită, comisiunea de apel a comis exces de putere și violare de lege când numai prin simpla convingere că locuința obiș-

nuită a Principelui este în țară, iar nu în streinătate a redus impozitul financiar de 13% la 6½% fără însă ca convingerea să fi fost provocată de vre un act convingător».

Având în vedere art. 1 din legea asupra impozitului fonciar;

Având în vedere decisiunea comisiunii de apel a recensământului general pentru constatarea contribuțiilor directe pe periodul 1906/1907—1910/1911 din județul Botoșani;

Având în vedere că comisiunile comunale ale recensământului general din comunele Zlătuneasca, Flămânzi, Latai, Uriceni și Capalan din județul Botoșani prin procesele lor verbale cu No. 1187, 259, 170, 506 și 399/905 au impus pe Principele Dimitrie M. Sturdza la un impozit fonciar de 13% pentru motivul că Principele locuiește obicinuît în streinătate;

Având în vedere că comisiunile comunale își întemeiază procesele lor verbale de impunere pe mai multe acte dresate de primarii sau percepătorii fiscali, din cari acte această comisiune și-a format convicțiunea că Principele D. M. Sturdza locuiește obicinuît în streinătate;

Având în vedere că comisiunea de apel din județul Botoșani, în urma apelului făcut de Principele D. M. Sturdza în contra proceselor verbale mai sus menționate a admis în parte apelul și a redus impozitul la 6½% pentru motivul că contribuabilul locuiește obicinuît în țară, iar nu în străinătate cum constataseră comisiunile comunale;

Având în vedere că comisiunea de apel prin decisiunea atacată cu recurs recunoaște că Principele D. M. Sturdza de fapt se află în streinătate, dar adaugă că șederea sa afară din țară este necesită de căutarea sănătății și de imposibilitatea sa absolută de a călători în timp de iarnă de oare ce este bolnav și prea bătrân; că un contribuabil ce locuiește în streinătate în atare condiții și care în țară plătește contribuțiunea personală, este alegător comun, își păstrează casele de locuință și tot aparatul trebuincios pentru a trăi conform rangului și condițiilor sociale de care se bucură, este și trebuie să fie considerat că are locuința obicinuîtă în țară;

Considerând că toate circumstanțele invocate de comisiunea de apel în sprijinul decisiunii sale, toate presupunțiunile simple de care instanța de fond se servește spre a stabili locuința obicinuîtă a contribuabilului în țară nu pot servi de cât pentru a învedera intențiunea lui de a-și păstra locuința în țară, dar nici de cum de a dovedi locuința sa reală și obicinuîtă; că cea ce legea pretinde pentru ca un contribuabil să fie impus numai la un impozit fonciar de 6½ la sută nu este intențiunea lui de a locui în țară, ci locuința efectivă și obicinuîtă; că odată ce comisiunea constată în fapt că Principele D. M. Sturdza locuiește în streinătate, nu-l putea considera că în același spațiu de timp a locuit și în țară, de oare-ce una din aceste două idei esclude pe cealaltă; că așa fiind, comisiunea de apel a nesocotit dispozițiunile art. 2 din legea impozitului fonciar când pentru stabilirea impozitului fonciar de 13% a ținut seamă de intențiunea contribuabilului, iar nu de locuința lui reală și obicinuîtă și a comis un vădit exces de putere când a înfirmat procesul verbal al comisiunii comunale;

Considerând că art. 2 din legea fonciară nu scutește de impozitul de 13% de cât pe contribuabilii ce locuiesc în streinătate pentru studiul său cari sunt funcționarii sau însărcinații ai guvernului; că acestea fiind singurele excepțiuni, ele sunt de strictă interpretare și nu se pot întinde prin analogie și la casurile de boală, sau alte împrejurări cari necesitează șederea contribuabilului în streinătate; că Principele D. M. Sturdza negându-se în casurile exceptate de lege, comisiunea nu putea întemeia hotărîrea sa pe necesitatea de a locui în streinătate pentru căutarea sănătății.

Pentru aceste motive, Curtea, casează, etc.

TRIBUNALUL JUDEȚULUI CONSTANȚA

Audiența de la 5 Septembrie 1906

Președenția D-lui G. M. MAGOREANU, Jude-Sindic

Competință. — Contract de închiriere. — Valoare 1500 lei. — Cerere de reziliere cu daune.

Rezilierea contractelor de locațiune având o valoare locativă de 1500 lei, este de competența județului de ocol, ori cât de mari ar fi daunele ce s'ar cere odată cu rezilierea contractului, fiind-că daunele sunt un accesoriu la acțiunea principală care are de obiect rezilierea contractului.

Tribunalul,

Asupra acțiunii intentate de Alexandru Georgescu contra lui Marcu Birnfeld;

Având în vedere susținerile părților;

Având în vedere că prin acțiunea sa, reclamantul Alexandru Georgescu tinde a se resilia contractul de închiriere intervenit între el și defendorul Marcu Birnfeld, contract vizat de administrația financiară a județului Constanța la No. 28851/906;

Având în vedere că valoarea locativă a contractului a cărui resiliere se cere este de 1300 lei anual;

Considerând că după art. 59 din legea judecătoriilor de ocoale, aceste instanțe sunt competente a judeca acțiunile pentru desființarea contractelor de închiriere, când valoarea locativă anuală este până la suma de 1500 lei;

Considerând că de și prin acțiune se mai cere, pe lângă resilierea contractului și suma de 4000 lei provenind din cauza neexecutării contractului, și aceasta din culpa defendorului, aceste daune fiind un accesoriu al acțiunii principale, adică al resilierii contractului, întreaga acțiune e de competența judecătorului de ocol, și deci declinatorul de competență fiind fondat urmează a se admite;

Pentru aceste motive, tribunalul, declină competența, etc.

Jude-sindic (s) G. M. Măgureanu

p. grefier (s) Vlădoianu

JUD. OCOLULUI VOINEȘTI-DAMBOVIȚA

Pământ rural. — Inalienabilitatea și nesesibilitatea a pământurilor rurale. — Dacă ea se poate întinde și la fructele naturale sau industriale culese și desprinse de rădăcini, produse de acele terenuri. — (Art. 7 l. rurală din 1864, art. 132 din constituție și art. 1 din legea interpretativă din 1879).

Inalienabilitatea și insesizabilitatea pământurilor rurale, prescrisă de art. 7 din legea improprietărilor din 1864, art. 132 din Constituție și legea explicativă de la 1879, nu se poate întinde și la fructele naturale sau industriale, culese și desprinse de rădăcini, produse de aceste terenuri; putând să fie urmărite de creditorii săleanului, pentru plata datoriilor sale.

Judecata,

Având în vedere, că pentru susținerea contestațiunii, d-l avocat St. Dițescu, asistând pe debitorul contestator arată, că după stăruința creditorului, pentru achitarea creanței sale în sumă de lei 400 capete, plus 70 lei cheltuieli de judecată, coprinse în cartea de judecată civilă No. 112/901, pronunțată de această judecătorie și

investită cu formula executorie la No. 263/901, s'au declarat urmărite, de către primarul comunei Voinești, prin procesul verbal din 26 August 1906, o cantitate de 70 vedre borhot de prune și o căruță de fin, avere a clientului său și care constituie produsul după imobilul său rural cu care a fost împrumutat conform legii din 1864; și cum aceste imobile rurale, legiuitorul le-a declarat inalienabile și deci insesizabile, implicit și produsul său venitul lor este scos din gagiul creditorilor; principiu care — d-l avocat susține că — ar reeși din textul circularei d-lui Ministru al justiției No. 576/903, publicată în *Monitorul Oficial* No. 235/903 prin care, ca o explicație a legii din 1864, se oprește în mod absolut, atât înstrăinările directe, ca vânzările acestor pământuri, cât și cele indirecte, ca arendările pentru plata de datorii sau împrumuturi care săteanul se privează de mijloacele necesare existenței familiei sale, eludându-se cu aceasta, în mod pieziș, principiul salutar al legii; or, în speșă, zice d-l avocat, urmărindu-se tocmai fructele produse de un asemenea imobil rural, această urmărire este nulă și pentru a proba faptul, că fructele urmărite sunt produsul adunat de debitor după terenul său rural, conchide cerând a i se admite martori spre a dovedi aceasta;

Având în vedere, că din partea creditorului urmărit, d-l avocat A. Preda, referindu-se la scutirile prevăzute de art. 407 și următorii din procedura civilă, pretinde, că aceste texte nu enumără și produsele culese de debitor după imobilul său rural, că prin urmare motivul invocat de contestator nefiind întemeiat în drept cere respingerea de plano a contestațiunii, ne având nici un sens proba cu martori invocată de debitor, de oare-ce clientul său creditor, recunoaște că produsele urmărite au fost culese de debitor după imobilul său rural, fapt care însă nu le ridică caracterul de a putea fi urmărite;

Considerând că, în drept examinat motivul contestațiunii, principiul pe care el se reazimă, vedem că, constituie o derogare flagrantă de la un alt principiu de înaltă echitate, sancționat de legiuitor, în termeni precisi prin art. 1718 Cod. civil, după care, toată averea prezintă și viitoare a debitorului, constituie gagiul creditorilor săi; că dacă într'adevăr, prin dispozițiuni și legi speciale, acestui principiu general și fundamental de drept, i s'a adus oare-care restricțiuni, întemeiate: unele pe considerațiuni de umanitate față de debitor, cum sunt de pildă scutirile arătate în mod enunciativ, de art. 407, 408, 409 Pr. civ; cum de asemenea dreptul de uz și abitațiune (argument: art. 571 și 173 Cod. civ.); altele întemeiate pe motive de ordin social, ca inalienabilitatea imobilelor dotale (art. 1248 C. civ.) altele, în fine, pe rezoane de ordin politic general, ca inalienabilitatea domeniului public (argumentat art. 476, 478, 963, 1310 Cod. civ.). Dar tot atât de adevărat este, și jurisprudența cu doctrina, în mod unanim, confirmă aceasta, că toate aceste restricțiuni, constituind numai niște derogări sau excepțiuni, de la principiul general mai sus pomenite, urmează, neapărat, să fie interpretate conform adagiului: «*exceptiones sunt strictissimae interpretationis*» și deci nu pot fi întinse și la alte bunuri, ne-indicate în mod expres și prin texte precise de lege;

Considerând că, ca o consecință inexorabilă a acestor principii, inalienabilitatea și insesizabilitatea, cu care legiuitorul din 1864, a lovit pământurile rurale date sătenilor, scoțându-le din gagiul creditorilor, fiind o excepțiune de la principiul general al alienabilității, dispozițiunea aceasta de prohibițiune urmează a se interpreta restrictiv după litera legii și cum legea, în chip neîndoios, nu vizează de cât fondul imobil propriu zis, a întinde inalienabilitatea și asupra produselor naturale și industriale culese și desprinse de rădăcină, ar însemna să ne erijem în legiuitor, creând încă un cas de prohibițiune, în afară și pe lângă acele limitativ indicate de lege;

Considerând încă, că dacă într'adevăr prin instrucțiunile date de Ministerul Justiției, cu circulara No. 576/903 publicată în *Monitorul Oficial* No. 235/903, explicând spiritul legii din 1864 și 1879, se stabilește, că urmează a se considera ca înstrăinări de pământuri rurale și deci intrând în prohibițiunea edictată, nu numai acele directe — discrete s'ar putea zice — dar și acele care de fapt numai le-ar scoate din posesia săteanului, prin contracte deghizate, pentru plată de datorii sau împrumuturi de pildă; eludându-se ast-fel, în mod pieziș, economia legii; cum însă și această circulară nu vizează — și nici că ar putea face astfel — de cât imobilul rural propriu zis; în speșă noastră nu-și poate găsi aplicațiunea, dat fiind că, aci, urmărirea are de obiect, nu imobilul însuși al debitorului contestator, și ca cauză nu o datorie contractată de el în sensul vizat prin circulara ministerială pomenită; ci o obligațiune, impusă printr'o hotărâre judecătorească, reprezentând valoarea unor îmbunătățiri făcute cu bună credință, de creditorul urmărit, pe chiar fondul rural al contestatorului debitor, care, în virtutea principiului: «*că nimănui nu se poate îmbogăți pe nedrept în paguba altuia*», dator este a întoarce, celui în drept, cheltuielile ce a făcut cu aceste îmbunătățiri;

Considerând, că ast-fel fiind soluția justă în drept și echitabilă în fapt, a cestiunei; contestațiunea se privește ca neîntemeiată și urmează a fi respinsă ca atare.

Pentru aceste motive, Judecata, respinge, etc.

Judecător (s) Ovidiu Gherghel.

INFORMAȚIUNI

Anunțăm pe cititori că a apărut ediția a II-a a Vol. I din **TRATATUL DE DREPT CIVIL**, al d-lui profesor D. Alexandresco.

Prețul 18 lei. Se expediază la cerere de Curierul Judiciar contra valoare: mandat sau ramburs.

Legat în pânză lei 20, cu piele la color lei 21.

Toți acei care au făcut abonament la această operă, sunt rugați a cere volumul, după dorință, legat sau broșat, prin o carte poștală, indicând esact numele și adresa, și trimițând prin mandat poștal restul datorat, împreună cu porto-poștal spre a se putea îndată expedia volumul.

* * *

S'a pus sub presă și în curând va apare în editura «Curierului Judiciar» Ediția III-a **Legoa și procedura electorală pentru Cameră și Senat, consiliul comunal și județean**, adnotată cu jurisprudența Inaltei Curți de casație până la zi, de d-l George St. Bădulescu, prim-grefier la Inalta Curte de casație.

Comandele se primesc la «Curierul Judiciar».

* * *

Rugăm stăruitor pe abonații rămași în întârziere cu plata abonamentelor, să trimită sumele datorate prin mandat poștal, direct la administrația ziarului *Curierul Judiciar*, București, sau să plătească la prezentare numai în mîna incasatorilor, I. Riveanu, pentru provincie, și I. St. Tudoroiu, pentru Capitală, în schimbul chitanțelor ce vor emite din registrul cu matea investite cu ștampila, *Curierului Judiciar*.

* * *

Rugăm stăruitor pe abonații cari s'au schimbat domiciliul, să ne anunțe printr'o carte poștală indicându-ne exact noua D-lor adresă, pentru a putea primi regulat ziarul.